

Başkan Thomas S. Monson

Minnettarlık İlahi Bir Armağandır

Şükran dolu bir yürek . . . Cenneteki Babamıza O'nun verdiği nimetler ve çevremizdeki insanlara hayatlarımıza kattıkları her şey için minnettarlığımızı sunarak oluşur.

Harika bir toplantı oldu. Kilise Başkanı olarak atandıktan sonra, “Kendim için bir görev istiyorum. Tabernacle Korosu'nun danışmanı olacağım” dedim. Koromla çok gurur duyuyorum!

Annem bir sefer benim hakkımda şöyle dedi, “Tommy, yaptığın her şeyden gurur duyuyorum. Ama senin hakkında bir yorumda bulunmak istiyorum. Keşke piyanoya devam etseydin.”

Bu yüzden piyanonun başına oturdum ve onun için bir parça çaldım: “Hadi gidelim, [hadi gidelim] bir yağsünü partisine gidelim.”¹ Ardından onu alnından öptüm, o da bana sarıldı.

Onu düşünüyorum. Babamı düşünüyorum. Benim hayatımı etkileyen bütün Genel Otoriteleri ve başkalarını düşünüyorum; bu kişilerin arasında fırında pişirmeleri için tavuk götürdüğüm, bazen de ceplerine birazcık para koyduğum—85 dol kadın—vardı.

Bir akşam geç vakitte birini ziyaret ettim. Gece yarısıydı, bir huzur evine gitmiştim ve resepsiyon görevlisi şöyle dedi, “Hanımefendinin

uyuduğuna eminim, ama bana kendisini uyandırmamı söyledi, çünkü bana, ‘O gelecek, biliyorum’ dedi.”

Onun elini tuttum; benim adımları söyledi. Tamamen uyanıktı. Elimi dudaklarına götürdü ve “Geleceğini biliyordum” dedi. Nasıl gelemezdim?

Güzel müzik beni böyle etkiliyor.

Sevgili kardeşlerim, gerçeğin, umudun ve sevginin esinlenmiş mesajlarını dinledik. Düşüncelerimiz, günahlarımızın kefaretinin ödeyene, bize yaşam yolunu ve dua etmeyi gösterene ve hizmet etmenin nimetlerini kendi yaptıklarıyla gösterene—hatta Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'e—döndü.

Luka kitabı, 17. bölümde O'nunla ilgili şunu okuruz.

“Yeruşalim'e doğru yoluna devam eden İsa, Samiriye ile Celile arasındaki sınır bölgesinden geçiyordu.

“Köyün birine girerken O'nu cüzamlı on adam karşıladı.

“Bunlar uzakta durarak, ‘İsa, Efendimiz, halimize acı!’ diye seslendiler.

“İsa onları görünce, ‘Gidin, kahinlere görünün’ dedi. Adamlar yolda giderken cüzamdan temizlendiler.

“Onlardan biri, iyileştiğini görünce yüksek sesle Tanrı'yı yücelterek geri döndü,

“Yüzüstü İsa'nın ayaklarına kapanıp O'na teşekkür etti. Bu adam Samiriyeli'ydi.

“İsa, ‘İyileşenler on kişi değil miydi?’ diye sordu. ‘Öbür dokuzu nerede?’

“Tanrı'yı yüceltmek için bu yabancıdan başka geri dönen olmadı mı?

“Sonra adama, ‘Ayağa kalk, git’ dedi. ‘İmanın seni kurtardı.’”²

İlahi müdahaleyle, cüzamlı olanlar acımasız, yavaş bir ölümden kurtarıldılar ve onlara yeni bir yaşama fırsatı verildi. Birinin göstermiş olduğu minnettarlık onu Efendi'nin kutsamasına layık kıldı; diğer dokuz kişinin minnettarsızlığı ise Efendimizi hayal kırıklığına uğrattı.

Kardeşlerim, aldığımız nimetler için şükretmeyi hatırlıyor muyuz? İçtenlikle teşekkür etmek sadece nimetlerimizi fark etmemize yardım etmekle kalmaz, aynı zamanda cennetin kapılarını açar ve Tanrı'nın sevgisini hissetmemize yardımcı olur.

Sevgili arkadaşım Başkan Gordon B. Hinckley, “Şükrederek yaşadığınızda, kibirli, endişeli ve bencil bir şekilde yaşamazsınız, size uygun ve hayatlarınızı kutsayacak minnettarlık ruhuyla yaşarsınız” dedi.³

Kutsal Kitap'taki Matta kitabında, minnettarlıkla ilgili başka bir bölüm bulunmaktadır; burada Kurtarıcımızın bir ifadesi yer almaktadır. Kendisi üç gün boyunca yolculuk ederken, 4,000'den fazla kişi O'nun izinden gidip O'nunla yürümüştü. Kurtarıcımız

onlara acıdı, çünkü halk üç gün boyunca belki hiçbir şey yememişti. Ancak öğrencileri, “Böyle ıssız bir yerde bu kadar kalabalığı doyuracak ekmeği nereden bulalım?” diye sordular. Çoğumuzun yaptığı gibi, öğrenciler de sadece eksik olan şeyleri gördüler.

“İsa, ‘Kaç ekmeğiniz var?’ diye sordu. [Öğrenciler] yedi ekmele birkaç küçük balığımız var’ dediler.

“Bunun üzerine İsa, halka yere oturmalarını buyurdu.

“Yedi ekmele balıkları aldı, *şükredip* bunları böldü, öğrencilerine verdi. Onlar da halka dağıttılar.”

Kurtarıcının onların ellerinde var olan yiyecek için şükrettiğine—ve takibinde olan mucizeye dikkat edin: “Herkes yiyip doydular. Artakalan parçalardan yedi küfe dolusu topladılar.”⁴

Nimetlerimiz yerine, yoksun olduğumuz şeyler üzerine odaklandığımız zamanlar olmuştur. Yunan filozof Epiktetos, “Akıllı bir insan, sahip olmadığı şeyler için üzülmemeyen, ama sahip olduğu şeyler için sevinen kişidir demiştir.”⁵

Şükretmek ilahi bir ilkedir. Rab, Peygamber Joseph Smith’e vermiş olduğu bir vahiyde şöyle bildirmiştir:

“Rab Tanrı’na her şey için şükredeceksin. . .

“Ve insan hiçbir şeyde Tanrı’yi gücendirmez ya da O’nun öfkesi hiç kimseye karşı tutuşmaz, bütün her şeyde O’nun eli olduğunu itiraf etmeyenlerin dışında.”⁶

Mormon Kitabı’nda, “[Tanrı’nın] bize bağışladığı pek çok merhamet ve nimet için her gün minnettarlık içinde yaşamamız gerektiği söylenmiştir.”⁷

Koşullar ne olursa olsun, eğer biraz durup nimetlerimizi düşünürsek, her birimizin şükredecek birçok şeye sahip olduğunu görebiliriz.

Bugün dünyada olmak için çok güzel bir zaman. Bugün dünyada yanlış olan pek çok şey olmasına rağmen, iyi ve güzel olan birçok şey var. Başarıyla süren evlilikler, çocuklarını seven ve onlar için kendilerini feda eden anne ve babalar, bizimle ilgilenen ve bize yardım eden arkadaşlar, iyi öğretmenler

var. Hayatlarımız pek çok şekilde kutsanmıştır.

Olumsuz düşünceleri sürdürmeyi reddederek ve minnettarlık tavrını yüreklerimizde besleyerek kendimizi ve diğer insanları güçlendirebiliriz. Eğer minnetersizlik ciddi günahlar arasında sayılıyorsa, o halde şükretmek en büyük erdemlerden birisi olurdu. Birisi, “Şükretmenin sadece erdemlerin en büyüğü olmadığını, aynı zamanda diğer tüm erdemlerin başında geldiğini söylemiştir.”⁸

Şükretme tavrını yüreklerimizde nasıl besleyebiliriz? Başkan Joseph F. Smith, Kilise’nin altıncı başkanı şu yanıtı vermiştir. Başkan Smith: “Şükran dolu bir insan dünyada şükredeceği birçok şeyi görür ve ona göre iyilik kötülükten daha güçlüdür. Sevgi kıskançlığı yener ve ışık karanlığı insanın hayatından uzak tutar” dedi. Şöyle devam etmiştir: “Gurur minnettarlığımızı yok eder ve onun yerine bencillik koyar. Şükreden ve sevecen bir insanın yanında olmaktan ne kadar çok mutluluk duyarız ve dindar bir yaşam sayesinde Tanrı’ya ve insanlara minnettarlık tutumu sergilemek için o kadar dikkatli olmalıyız!”⁹

Başkan Smith bizlere dindar bir yaşamın minnettarlık sahibi olmanın anahtarı olduğunu söylemektedir.

Maddi eşyalar bizi mutlu ve minnettar yapıyor mu? Belki bir an için. Fakat derin ve kalıcı bir mutluluk ve minnettarlık getiren şeyler paranın alamayacağı şeylerdir: Ailemiz, sevinçli haber, iyi arkadaşlar, sağlığımız, yeteneklerimiz, çevremizdekilerden gördüğümüz sevgi. Ne yazık ki, bunlar kendimizin duyarsız olmaya göz yumduğumuz bazı şeylerdir.

İngiliz yazar Aldous Huxley, “Çoğu insanın duyarsız olmak için hemen hemen sınırsız bir kapasitesi vardır” diye yazmıştır.¹⁰

Minnettarlığımızı hak eden insanlara karşı genelde duyarsız kalırız. Bu minnettarlığı göstermemiz için çok geç olmasını beklemeyelim. Ölmüş sevdiği insanları anlatırken, bir adam pişmanlığını şöyle dile getirdi: “O mutlu günleri hatırlıyorum da içimden

sık sık keşke bu yaşamda hak etikleri, ama kendilerine çok nadir gösterilen minnettarlığı şimdi onların kulaklarına fısıldayabilseydim diye geçiriyorum.”¹¹

Sevdiğimiz insanları kaybetmek, ister istemez yüreklerimize bir pişmanlık getirir. Bu pişmanlık hislerini, onlara olan sevgimizi ve teşekkürlerimizi sık sık ileterek mümkün olduğunca azaltalım. Çok geç kalabiliriz ki bunun yakında mı olacağını asla bilemeyiz.

Şükran dolu bir yürek. . . Cenneteki Babamıza O’nun verdiği nimetler ve çevremizdeki insanlara hayatlarımıza kattıkları her şey için minnettarlığımızı sunarak oluşur. Bu bilinçli bir gayreti gerektir—en azından minnettarlık tavrını gerçekten öğrenip geliştirene kadar. Sık sık kendimizi minnettar hissederiz ve şükranlarımızı sunmama *niyetleniriz*, ama bunu yapmayı unuturuz ya da hiç vaktimiz olmaz. Birisi, “minnettar olduğumuzu hissedip bunu ifade etmemek, sanki bir hediye sarıp bunu vermemektir” demiştir.¹²

Hayatımızda zorluklar ve problemlerle karşılaştığımızda, nimetlerimize odaklanmak genelde zor olur. Ancak özenle bunu arar ve gayretle bakarsak, bize ne kadar çok nimet verildiğini hissedebilir ve farkına varabiliriz.

Ciddi zorlukların ortasında nimetler bulabilen bir ailenin hikayesini sizlerle paylaşmak istiyorum. Bu hikayeyi yıllar önce okudum ve taşıdığı mesaj yüzünden sakladım. Hikaye Gordon Green tarafından yazılmış ve bir Amerikan dergisinde elli yıl önce yayınlanmıştı.

Gordon Kanada’da bir çiftlikte yetiştiğini ve diğer çocuklar top oynayıp yüzmeye giderken kendisinin ve kardeşlerinin okuldan acele eve dönmeleri gerektiğini anlatır. Ancak babalarının, yaptıkları işlerin önemini anlamalarına yardımcı olacak güçlü bir kapasitesi vardı. Bu özellikle hasat zamanından sonra, aile Şükran Günü’nü kutladığı zaman doğruydular; çünkü o gün babaları onlara büyük bir armağan verirdi. Sahip oldukları her şeyin sayımını yapardı.

Şükran günü sabahında babaları onları, elma dolu fiçilerin, pancar

dolu kutuların, kumla kaplanmış havuçların ve üst üste yığılmış patates torbalarının, ayrıca bezelyelerin, mısırların, çalı fasulyelerinin, marmelatların, çileklerin ve rafları dolduran diğer konservelerin olduğu kilere getirirdi. Çocuklarından her şeyi dikkatlice saymalarını isterdi. Ondan sonra ahıra gidip kaç ton saman olduğunu ve tahıl ambarında kaç ölçek tahıl olduğunu hesaplardı. İnekleri, domuzları, tavukları, hindileri ve kazları sayarlardı. Babaları ne durumda olduklarını görmek istiyordu, ama çocuklar onun aslında o ziyafet gününde Tanrı'nın onları ne kadar çok kutsadığını ve alın terlerini nasıl ödüllendirdiğini görmelerini istediğini biliyorlardı. En sonunda, annelerinin hazırladığı ziyafete oturduklarında, bu nimetlerin önemini anlardı.

Fakat Gordon, en çok minnettarlıkla hatırladığı Şükran Günü'nün, şükretmek için hiçbir şeye sahip olmadıklarını sandıkları bir yılda olduğunu belirtir.

O yıl iyi başlamıştı: artık samanları, bir sürü tohumları, dört yavru domuzları vardı ve bir gün bir saman yüklemakinesini—çoğu çiftçinin sahip olmayı hayal ettiği harika bir makineyi—almaya güçleri yetmesi için babasının ayırmış olduğu az bir para vardı. O yıl kasabalarına elektriğin geldiği yıldı—ama onlar elektrik bağlatamadı, çünkü bunu bağlatmaya güçleri yoktu.

Bir gece Gordon'un annesi dağlarca çamaşırı yıkarken, babası içeri girdi ve çamaşır tahtasındaki yerini aldı ve eşinden dinlenip örgü örmesini istedi. “Zamanını uyumaktan çok çamaşır yıkamakla geçiriyorsun” dedi. “İnsafa gelip acaba elektriği bağlatsak mı?” Bu olasılık annemi mutlu etmesine rağmen, alınamayacak saman yüklemakinesini düşünerek bir kaç gözyaşı döktü.

Böylece elektrik hattı o yıl sokaklarına çekildi. O kadar çok lüks olmasada, bütün gün kendi kendine çalışan bir çamaşır makinesi ve her tavandan salınan parlak elektrik lambaları aldılar.

Gazla doldurulması gereken lambalar, kesilmesi gereken fitiller, yıkanması gereken isli bacalar artık yoktu. Gaz lambaları tavan arasına kaldırıldı.

O yıl çiftliklerine elektriğin bağlanması onların başına gelen iyi şeylerin hemen hemen en sonuncusuydu. Ekinler yeşermeye başlar başlamaz, yağmurlar başladı. En sonunda sular çekildiğinde, yerde bir tane bitki kalmamıştı. Tekrar ekin ektiler, ama daha çok yağmur ekinleri mahvetti. Patatesleri çamur içinde çürüdü. İneklerinden birkaçını, domuzlarının hepsini ve ellerinde tutmayı planladıkları diğer hayvanları sattılar ve herkes aynı şeyi yapmak zorunda kaldığı için bunlara çok düşük fiyatlar verildi. O yıl toplayabildikleri tek ürün fırtınalara dayanan bir tarla dolusu turptu.

Ve yine Şükran Günü'ydü. Anneleri, “En iyisi bu yılı unutalım. Bir kazımız bile kalmadı” dedi.

Şükran Günü sabahı Gordon'un babası büyük yabani bir tavşanla içeri girdi ve eşinden bunu pişirmesini istedi. Eşi gönülsüzce işe koyuldu ve eti sert, kart bir tavşanı pişirmenin çok zaman alacağını söyledi. Tavşan yemeği, bozulmamış birkaç turpla masaya konduğunda çocuklar yemek istemediler. Gordon'un annesi ağlıyordu; babası o an tuhaf bir şey yaptı. Tavan arasına gitti, gaz lambasını alıp masaya geri döndü ve lambayı yaktı. Çocuklarına ışıkları söndürmelerini söyledi. Tek bu gaz lambası yanıyordu ki önceden bu kadar karanlıkta olduklarına inanamadılar. Elektrik sayesinde kullanılması mümkün olan bu parlak lambalar çıkmadan önce karanlıkta nasıl bir şey görebildiklerine hayret ettiler.

Yemek kutsandı ve herkes yedi. Yemek bittikten sonra, herkes sessizce oturdu. Gordon şöyle yazdı:

“Eski gaz lambasının loş ışığı altında yeniden açık seçik şekilde görmeye başladık. . .

“Harika bir yemektir. Yabani tavşanın tadı hindiye benziyordu ve turplar o güne kadar yediğimiz en tatlı turplardı. . .

“. . . Evimiz . . . , tüm eksikliklerine rağmen, bizim için çok zengindi.”¹³

Kardeşlerim, minnettar olduğumuzu sözlerimizle ifade etmek kibar ve onurlu bir davranıştır; minnettar olduğumuzu göstermek cömertçe ve asildir, ama sonsuza dek yüreklerimizde şükrederek yaşamak cennete dokunmaktır.

Bu sabah konuşmamı noktalarken, benim ricam şudur ki şükrettiğimiz her şeye ek olarak, her zaman Rab-bimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih için minnettar olduğumuzu dile getirelim. O'nun yüce sevindirici haberi yaşamın en önemli sorularına yanıt verir: Biz nereden geldik? Biz neden buradayız? Öldükten sonra ruhlarımız nereye gider? Bu sevindirici haber karanlıkta yaşayanlara ilahi gerçeğin ışığını getirir.

İsa bize nasıl dua edeceğimizi öğretti. Bize nasıl yaşayacağımızı öğretti. Bize nasıl öleceğimizi öğretti. O'nun hayatı bir sevgi mirasıdır. Hastaları O iyileştirdi; ezilenleri O ayağa kaldırdı; günahkarları O kurtardı.

En sonunda, O tek başına durdu. Bazı Havariler kuşku duydular; birisi O'na ihanet etti. Romalı askerler O'nun böğrünü mızrakla deldiler. Öfkeli bir kalabalık O'nun hayatına kıydı. Kafatası tepesinden O'nun merhametli sesini hala işitiriz: “Baba, onları bağışla; çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar.”¹⁴

Kim bu “acıları tanıyan, . . . dertlerin adamı”?¹⁵ “Kim bu yüce Kral,”¹⁶ rablerin Rab'bi? O bizim Büyük Ustamız'dır. O bizim Kurtarıcımız'dır. O bizim Kurtuluşumuz'un Yaratıcısı'dır. O bizi, “Ardından gelin” diye çağırır.¹⁷ “Git, sen de öyle yap diye öğretir.”¹⁸ “Buyruklarımı yerine getirin” diye yalvarır.¹⁹

O'nun ardından gidelim. O'nu örnek alalım. O'nun sözlerine uyalım. Bunu yaparsak, O'na minnettarlığın ilahi armağanını veririz.

Benim içten, yüreğime ricam şudur ki kişisel hayatlarımızda bu harika şükretme erdemini yansıtabilelim. Minnettarlık şu an ve sonsuza dek ruhlarımızın derinliklerine işlesin. Kurtarıcımız İsa Mesih'in kutsal adıyla, amin.

NOTLAR

1. John Thompson, "Birthday Party," *Teaching Little Fingers to Play* (1936), 8.
2. Luka 17:11-19
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 250.
4. Bkz. Matta 15:32-38; vurgu eklenmiştir.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, George Long çevirmiştir (1888), 429.
6. Öğreti ve Antlaşmalar 59:7, 21.
7. Alma 34:38.
8. Cicero, *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, H. L. Mencken (1942), 491.
9. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5'inci baskı (1939), 263.
10. Aldous Huxley, *Themes and Variations* (1954), 66.
11. William H. Davies, *The Autobiography of a Super-Tramp* (1908), 4.
12. William Arthur Ward, Allen Klein'in, *Change Your Life!* kitabını derlemiştir (2010), 15.
13. H. Gordon Green, "The Thanksgiving I Don't Forget," kitabından uyarlanmıştır. *Reader's Digest*, Kasım 1956, 69-71.
14. Luka 23:34.
15. Yeşeya 53:3.
16. Mezmurlar 24:8.
17. Matta 4:19.
18. Luka 10:37.
19. Yuhanna 14:15.

Zamanımızın Öğretileri

Her ayın dördüncü pazar günü yapılan Melkizedek Rahipliği ve Yardımlaşma Cemiyeti dersleri "Zamanımızın Öğretileri" ne ayrılmaya devam edecektir. Bu derslerin her biri en sonuncu genel konferansta verilen bir veya daha fazla konuşmadan hazırlanabilir. Destek ve bölge başkanları hangi konuşmaların seçileceğine karar verebilirler ya da bu sorumluluğu gözetmenlere ve dal başkanlarına verebilirler. Liderler, Melkizedek Rahipliği sahibi kardeşlerin ve Yardımlaşma Cemiyeti üyesi kız kardeşlerin aynı pazar gününde aynı konuşmaları çalışmalarının önemini vurgulamalıdır.

Dördüncü pazar toplantılarına katılanların, en son genel konferans konuşmalarının yer aldığı dergiyi incelemeleri ve sınıfa getirmeleri teşvik edilir.

Konuşmalardan Nasıl Ders Hazırlanacağına Dair Öneriler

Konuşmayı(ları) çalışırken ve öğretirken Kutsal Ruh'un yanınızda olması için dua edin. Dersi

hazırlarken başka materyalleri kullanmayı isteyebilirsiniz, ama konferans konuşmalarının Kilise tarafından onaylanmış olduğunu unutmayın. Sizin göreviniz başkalarının Kilise'nin en son genel konferansında öğretildiği gibi sevindirici haberi öğrenmelerine ve uygulamalarına yardımcı olmaktır.

Konuşmayı(ları) gözden geçirin, sınıfta bulunanlara yararlı olacak ilkeleri ve öğretileri bulun. Aynı zamanda bu konuşmada(larda) gerçekleri öğretmenize yardımcı olacak hikayeler, kutsal yazı referansları ve açıklamalar var mı diye bakın.

İlkeleri ve öğretileri öğretmek için bir taslak hazırlayın. Taslak sınıfta bulunanlara yardımcı olacak türde sorular içermelidir:

- Konuşmada(larda) geçen ilke ve öğretileri bulun.
- Onların anlamını düşünün.
- Anladıklarınızı, fikirlerinizi, tecrübelerinizi ve tanıklıklarınızı paylaşın.
- Bu ilke ve öğretileri hayatınızda uygulayın.

AYLAR	DÖRDÜNCÜ PAZAR DERS MATERYALLERİ
Kasım 2010– Nisan 2011	Kasım 2010 <i>Liahona</i> 'da* yayınlanan konuşmalar
Mayıs 2011– Ekim 2011	Mayıs 2011 <i>Liahona</i> 'da* yayınlanan konuşmalar

*Bu konuşmalar (birçok dilde) conference.lds.org'da mevcuttur.

Başkan Dieter F. Uchtdorf
Birinci Başkanlık İkinci Danışmanı

En Önemli Konular

Eğer hayatınız, hayatın hızlı adımları ve stresi sevinç duymanızı zorlaştırıyorsa, belki bugün en önemli konulara yeniden odaklanmanız için iyi bir zaman olabilir.

Doğayı inceleyerek hayatın hakkında harikulade şeyler öğrenebiliriz. Örneğin, bilim adamları ağaç gövdesi üzerindeki halkalara bakarak yüzyıllarca ve hatta binlerce yıl önceki iklim ve büyüme şartları ile ilgili akıllı tahminlerde bulunabiliyorlar. Ağaçların büyümesi ile ilgili araştırmalardan öğrenebileceğimiz bir şey ideal koşulların olduğu mevsimlerde ağaçların normal bir hızla büyümeleridir. Ancak büyüme şartlarının ideal olmadığı mevsimlerde ağaçlar büyümelerini yavaşlatırlar ve sahip oldukları enerjiyi ayakta kalabilmek için gerekli olan temel maddelere ayırırlar.

Şu an içinizden bazıları, “Bunların hepsi iyi ve güzel, ama uçakları uçurmakla ne ilgisi var?” diye düşünebilirsiniz. Pekala, size anlatayım.

Daha önce bir uçakla yolculuk ederken hiç türbülansa yakalandınız mı? Türbülansların en büyük sebebi hava akımındaki ani değişikliklerin uçağı aşağı yukarı hareket ettirmesi, rotadan çıkarması ve döndürmesidir. Uçaklar sizlerin normal uçuşlarda tecrübe edeceğiniz türbülanslardan çok daha kötülerine dayanmak üzere inşa edilmiş olsalar da, böyle şeyler yine

de yolcuların huzurunu kaçıır.

Türbülans olduğu zaman pilotların ne yaptığını sanıyorsunuz? Öğrenci bir pilot, hızı arttırsam türbülansdan daha hızlı çıkarım diyerek bunun iyi bir strateji olacağını düşünebilir. Ne var ki bu yanlış bir seçim olabilir. Usta pilotlar türbülansın olumsuz etkilerini en aza indirmek için uygun bir türbülans etki hızının olduğunu bilirler. Çoğu zaman bunun anlamı hızınızı düşürmektir. Aynı prensip yollarda gördüğümüz hız kesici tümseklere de uyarlanabilir.

Bu yüzden aksi durumlarda, biraz yavaşlamak, doğru yola dönmek ve temel ilkelere odaklanmak iyi bir öğüttür.

Modern Yaşamın İlerleme Hızı

Bu basit bir derstir, ama öğrenilmesi gereken kritik bir derstir. Ağaçlarla ya da türbülanslarla açıklandığında mantıklı gözükebilir, ancak bu ilkeleri kendi günlük hayatımızda uygulamaya gelince, bu dersin göz ardı edilmesi çok kolay olduğu için şaşırılmamak mümkün değildir. Stres seviyesi yükseldiğinde, dertler ortaya çıktığında, trajedi vurduğunda, çoğu kez aynı çığgın hızı devam ettirmeye ya da

daha da hızlanmaya çalışırız; hızımızı arttırsak, işlerimizin bir şekilde daha iyi gideceğini düşünebiliriz.

Modern hayatın görünen özelliklerinden biri bizlerin durmadan artan bir oranla türbülansları ya da engelleri önemsemeden ilerlememizdir.

Dürüst olalım; meşgul olmak oldukça kolaydır. Hepimiz programımızı bunaltacak işlerle dolu bir görev listesi planlayabiliriz. Bazı kişiler özsaygılarının yapılacaklar listelerinin uzunluğuna bağlı olduğunu bile düşünebilirler. Ajandalarındaki boşlukları toplantıların ve önemsiz ayrıntıların listeleriyle doldururlar—stresli ve yorğun oldukları zamanlarda bile. Onlar gereksiz yere hayatlarını zorlaştırdıkları için, sık sık büyük hayal kırıklıkları yaşarlar, daha az sevinç duyarlar ve hayatlarındaki anlam duygusu çok azdır.

Faziletli bir davranışta aşırılığa kaçılırsa bunun kötü bir alışkanlığa dönüşeceği söylenir. Günlerimizi aşırı bir şekilde programlamak kuşkusuz bu alışkanlığı karakterize eder. Gün gelir, başarılarımız engellere dönüşebilir, tutkularımız da boynumuzu boyunduruğa vurur.

Çözüm nedir?

Akıllı insanlar ağaç halkalarından ve hava türbülanslarından öğrendikleri dersleri anlayıp uygularlar. Onlar günlük hayatın çılgın telaşına yakalanmamak için ayartmalara karşı dayanırlar. Onlar, “Hayatın amacı, hayatı hızlandırmaktan daha önemlidir” öğüdüne uyarlar.¹ Kısacası, onlar en önemli şeylere odaklanırlar.

Yaşlı Dallin H. Oaks, en son genel konferansta şöyle öğretmiştir, “Daha iyi ya da en iyi olan şeyleri seçmek için bazı iyi şeylerden vazgeçmemiz

gerekmektedir, çünkü daha iyi ya da en iyi olan şeyler Rab İsa Mesih'e olan inancımızı arttırır ve ailelerimizi güçlendirir."²

En iyi şeyleri araştırmak kaçınılmaz şekilde İsa Mesih'in sevindirici haberinin temel ilkelerine yönlendirir—basit ve güzel gerçekler bize şefkatli, sonsuz ve her şeyi bilen Cennetteki Baba tarafından vahiy edilir. Bu esas öğretiler ve ilkeler, bir çocuğun anlayacağı kadar basit olsa da, hayatın en karışık sorularına cevaplar sağlar.

Karmakarışık çözümleri sevdiğimiz için bazen değerini bilemediğimiz sadeliğin getirdiği güzellikleri ve berekliliği unuturuz.

Örneğin, astronomlar ve kozmonotlar dünyanın etrafında bir yörüngede döndükten kısa bir süre sonra tükenmez kalemle yazmadıklarını anladılar. Bu yüzden bazı çok zeki insanlar bu problemi çözmek için işe koyuldular. Binlerce saatlerini bu işe verdiler, milyonlarca dolar bu problem uğruna harcadı, ama sonunda her yerde, her türlü sıcaklıkta ve neredeyse her türlü yüzeyde yazabilen bir kalem geliştirildi. Ama bu problem çözülmüncüye kadar astronomlar ve kozmonotlar durumu nasıl idare ettiler? Basit bir kurşun kalem kullandılar.

Leonardo da Vinci'nin şu sözlerinden alıntı yapıyorum, "Çok bilmişliğin sonu sadeliktir."³ Mutluluk planının, kurtuluş planının, temel ilkelerine baktığımızda, planın açıklığını ve sadeliğini, Cennetteki Babamız'ın bilgeliğinin zarafetini ve güzelliğini fark edebilir ve değer verebiliriz. İşte o zaman, yolumuzu O'nun yoluna değiştirmek bilgeliğin başlangıcıdır.

Temel Bilgilerin Gücü

Efsane Amerikan futbol koçu Vince Lombardi hakkında anlatılan bir hikâyeye göre, antrenmanların başladığı ilk günde kendisinin bir adeti vardı. Bir Amerikan futbol topunu elinde tutup bunu yıllarca bu sporla uğraşan sporculara gösterir ve şöyle derdi: "Baylar, . . . *bu* bir futbol topudur!" Arkasından topun ölçüleri ve şekli hakkında konuşur, topa nasıl vurulduğunu,

nasıl götürüldüğünü ve topla nasıl pas verildiğini anlatırdı. Takımı boş sahaya götürüp şöyle derdi, "Burası bir futbol sahasıdır." Takımı sahanın etrafında yürütür, sahanın ölçülerini, şeklini, kuralları ve oyunun nasıl oynandığını açıklardı.⁴

Bu koç biliyordu ki bu tecrübeli oyuncular, daha doğrusu bu takım sadece bu temel bilgileri öğrendikten sonra başarılı olabilirdi. Onlar karmakarışık hileli oyunları çalışarak zamanlarını geçirebilirlerdi, ama oyunun temel kurallarını öğrenmeden kesinlikle şampiyonluk bir takım olamazlardı.

Birçoğumuzun bu temel bilgilerin önemini içgüdüsel olarak anladığını sanıyorum. Bazen çok daha cazip görünen şeylerin bizim kafamızı karıştırdığı doğrudur.

Yayınlanmış materyaller, geniş kapsamlı medya kaynakları, elektronik aletler ve aygıtlar—bunların hepsi uygun kullanıldığında faydalıdır—zararlı eğlencelere dönüşebilir ya da şefkatsiz izolasyon odaları olabilir.

Yine de kalabalık seslerin ortasında ve birçok seçimin arasında alçakgönüllü Celileli Adam elleri açık bir şekilde durur ve bekler. Onun mesajı çok sade ve basittir: "Gel, beni izle."⁵ Ve O güçlü bir megafonla değil, sakın yumuşak bir sesle konuşur.⁶ Sevindirici haberin bu temel mesajı bizi her taraftan saran bilgi selinin ortasında çok kolay bir şekilde kaybolabilir.

Kutsal yazılar ve yaşayan peygamberlerin konuştukları sözler sevindirici haberin temel ilke ve öğretilerini vurgular. Bu temel ilkelere, bu saf öğretilere dönmemizin sebebi bunların derin anlamı olan gerçekler için bir geçit oluşturmasıdır. Bunlar ulvi önemi olan tecrübeler için açılan bir kapıdır, yoksa bunları anlayacak kapasiteye sahip olamayız. Bu sade ve basit ilkeler Tanrı ve insanlarla ahenk içinde yaşamının anahtarıdır. Bunlar cennetin penceyelerini açacak anahtarlardır. Bunlar bizi Cennetteki Baba'nın kendisini dinleyip itaat eden çocuklarına söz verdiği huzura, sevince ve anlayışa götürür.

Sevgili kardeşlerim, biraz yavaşlamamız, durumumuza göre uygun bir hızla ilerlememiz, önemli konulara odaklanmamız, gözlerimizi kaldırıp en önemli şeyleri gerçekten görmemiz bizim iyiliğimiz içindir. Cennetteki Babanın çocuklarına verdiği temel emirleri hatırlayalım ki bunlar sonsuz mutluluğu içeren vaatlerle dolu zengin ve bereketli bir ölümlü hayatın temelini kurar. Onlar bize "bütün bunları akıllı ve düzenli bir şekilde yapmamızı öğretecektir; çünkü gücümüzün yettiğinden daha hızlı koşmamız gerekli değildir. Ama yine de gayretli olmamız gerekir ki ödülü kazanabilelim."⁷

Kardeşlerim, en önemli olan şeyleri gayretle yapmak bizi dünyanın Kurtarıcısına götürecektir. Ve biz bunun için "Mesih'ten konuşuruz, Mesih'te seviniriz, Mesih'i vaaz ederiz, Mesih hakkında peygamberlik ederiz, . . . öyle ki günahlarımızın bağışlanması için hangi kaynağa bakacağımızı bilelim."⁸ Modern hayatın karışıklığı, düzensizliği ve koşuşturmasına bakarsak, bu yol "daha mükemmel bir yoldur."⁹

Öyleyse Temel Bilgiler Nedir?

Cennetteki Baba'ya dönüp en önemli konular hakkında O'nun hikmetini öğrenmeye çalışırsak, üst üste yeniden şu dört anahtar ilişkisinin önemini öğreniriz: Tanrımızla, ailelerimizle, insan kardeşlerimizle ve kendimizle. Kendi hayatımızı isteyerek değerlendirdiğimizde, daha mükemmel olan doğru yoldan nasıl çıktığımızı görebiliriz. Zihinlerimiz açılır ve yüreklerimizin arınması ve hayatlarımızın odak ayarının yeniden yapılması için ne yapmamız gerektiğinin farkına varırız.

İlk önce, Tanrı ile olan ilişkimiz kutsaldır ve hayati bir önem taşır. Bizler O'nun ruh çocuklarıyız. O bizim Babamız'dır. O bizim mutlu olmamızı ister. O'nu ararsak, O'nun Oğlu İsa Mesih'ten öğrenirsek, yüreklerimizi Kutsal Ruh'un etkilerine açarsak, hayatlarımız daha dengeli ve güvenli olur. Eğer elimizden geleni yaparak Tanrı'nın sonsuz planına uygun bir

şekilde yaşar ve O'nun emirlerini tutarsak, daha çok huzurlu, sevinçli ve başarılı oluruz.

Cennetteki Babamızla olan ilişkimizi O'nun hakkında daha çok öğrenerek, O'nunla iletişim kurarak, günahlarımızdan tövbe ederek ve etkin şekilde İsa Mesih'in izinden giderek ilerletiriz, çünkü "[Mesih'in] aracılığı olmadan Baba'ya kimse gelemmez."¹⁰ Tanrı ile olan ilişkimizi güçlendirmek için, O'nunla tek başımıza anlamlı bir zaman geçirmemiz gerekir. Sessizce günlük dualarımıza ve kutsal yazılara odaklanmalı, her zaman güncel bir tapınak tavsiye kartına layık olmayı hedef almalıyız—bunlar Cennetteki Babamıza daha yakın olabilmek için zamanımızı ve emeklerimizi değerlendirmek üzere yaptığımız bazı akıllı yatırımlar olacaktır. Mezmurlar'daki şu çağrıya kulak verelim: "Sakin olun, bilin ki, Tanrı benim."¹¹

İkinci anahtar ilişkimiz ailelerimizle ilgilidir. Burada "başka hiçbir başarı evdeki başarısızlığı telafi edemeyeceği"¹² için, ailelerimize çok büyük bir öncelik vermeliyiz. Aile akşam yemekleri, aile ev akşamları ve ailece eğlenmek gibi bazı basit şeyleri birlikte yaparsak derin ve sevgi dolu aile ilişkileri kurarız. Aile ilişkilerinde *sevgi* kelimesinin harfleri gerçekte şöyle söylenir *z-a-m-a-n*, zaman. Birbirimiz için zaman ayırmak evdeki ahenkli yaşamın anahtarıdır. Birbirimiz hakkında konuşmaktansa, birbirimizle konuşuruz. Birbirimizden öğrenir, birbirimizin müşterek yönlerine değer verdiğimiz gibi, farklı yönlerimize de değer veririz. Aile duaları, sevindirici haber çalışmaları ve Pazar ibadetleri sayesinde Tanrı'ya

yaklaşırken birbirimizin arasında ilahi bağlar oluştururuz.

Üçüncü anahtar ilişki ise insan kardeşlerimizle aramızdaki ilişkidir. Bu ilişkileri her seferinde yalnız bir kişiyle, başkalarının ihtiyaçlarına karşı duyarlı olarak, onlara hizmet ederek, onlar için zamanımızı vererek ve yeteneklerimizi kullanarak kurarız. Yaşlılık ve hastalık yüzünden zorlu günler geçiren, yapabileceği pek çok şey olmasa da, başkalarını dinlemeyi seven bir kız kardeşten çok etkilendim. Bu yüzden kendisi her hafta dertli ya da sıkıntılı insanları bekler ve onları dinleyerek zamanını geçirirdi. O kadar çok insanın hayatını bereketlemişti.

Dördüncü anahtar ilişki ise kendimizle ilgilidir. Kendimizle bir ilişki kurmayı düşünmek biraz garip gelebilir, ama bir ilişkimiz vardır. Bazı insanlar kendileri ile geçinmezler. Onlar kendilerinden nefret etmeye başlayınca kadar kendilerini eleştirip küçümserler. Koşuşturmayı azaltmanızı ve kendinizi daha iyi tanımak için ek bir zaman ayırmanızı önerebilir miyim? Doğada yürüyüşler yapın, güneşin doğuşunu seyredin, Tanrı'nın yarattıklarından keyif alın, restore edilmiş sevindirici haberin gerçeklerini derinlemesine düşünün ve bunların sizin için kişisel olarak ne anlam ifade ettiğini keşfedin. Kendinizi Cennetteki Babanın sizi gördüğü şekilde görün—ilahi potansiyeli olan değerli kızları ve oğulları olarak.

Saf Sevindirici Haber'den Zevk Alın

Kardeşlerim, akıllı olalım. İsa Mesih'in restore edilmiş sevindirici haberinin saf öğretisel sularına döneelim. Onları sadelik ve açıklık

içinde sevinerek paylaşalım. Gökler tekrar açılmıştır. İsa Mesih'in sevindirici haberi bir daha yeryüzündedir ve bu haberin gerçekleri mutluluğun bereketli bir kaynağıdır!

Kardeşlerim, sevinmemiz için gerçekten büyük bir sebep var. Eğer hayatınız, hayatın hızlı adımları ve stresi sevinç duymanızı zorlaştırıyorsa, belki bugün en önemli konulara yeniden odaklanmanız için iyi bir zaman olabilir.

Kuvvet, çılgin aktivitelerden değil, gerçeklerin ve ışığın güçlü temeli üzerine kurulmakla gelir. Dikkatimizi ve çabalarımızı İsa Mesih'in iade edilmiş sevindirici haberinin temel bilgilerine vermekle gelir. En önemli ilahi konulara dikkatimizi vermekle gelir.

Hayatlarımızı biraz basitleştirelim. Hayatlarımızı sadeliğin yüce güzelliğine, Mesihçi öğrenciliğin mütevazı yoluna yeniden odaklamak için gerekli değişiklikleri yapalım—bu yol ki her zaman anlamlı, neşeli ve huzurlu bir hayata doğru götürür. Size kutsamamı bırakırken bunun için dua ediyorum, İsa Mesih'in kutsal adıyla, amin.

NOTLAR

1. Mahatma Gandhi, in Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 356.
2. Dallin H. Oaks, "Good, Better, Best," *Liahona*, Kasım 2007, 107.
3. Leonardo da Vinci, in John Cook, comp., *The Book of Positive Quotations*, 2'inci baskı (1993), 262.
4. Vince Lombardi, in Donald T. Phillips, *Run to Win: Vince Lombardi on Coaching and Leadership* (2001), 92.
5. Luka 18:22.
6. Bkz. 1. Krallar 19:12.
7. Mosiya 4:27.
8. 2. Nefi 25:26.
9. 1. Korintliler 12:31; Eter 12:11.
10. Yuhanna 14:6.
11. Mezmurlar 46:10.
12. J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), 42; bkz. ayrıca Conference Report, Nisan 1935, 116.